

— Азъ храня бълхитѣ съ собствената си кръвъ и поради това ще искамъ сто рубли за едната.

— Какво, какво казвашъ? Че съ сто рубли може спокойно да иззимува цѣло семейство. Нима твоята кръвъ е толкова скъпа?

Публиката прихна да се смѣе.

— Може, може — обади се нѣкой — неговата кръвъ може да е и по-скъпа; нали тя е задгранична, задокеанска. Ха-ха-ха!

Нѣмецътъ не отстъпваше.

— Добре, изрѣмжа намръщенъ търговецътъ и разгъна портфейла.

— На ти паритѣ! Дай бълхата и се прахосвай оттукъ.

И той захвърли на стъклената маса една нова банкнота отъ сто рубли.

Всички се спогледаха. Хората не вѣрваха на очитѣ си: сто рубли за една бълха!

— Какво ли го е прихванало тоя богаташъ, — помислихъ и азъ. — Навѣрно ще занесе бълхата като скъпоцененъ подарѣкъ на децата си. Па защо ли, да не поухапе и тѣхъ една учена бълха...

Но търговецътъ предпазливо взе съ дебелитъ си прѣсти бълхата, сложи я на нокъта на единия си голѣмъ прѣстъ и съ нокъта на другия тѣй здравата я притисна, че и азъ чухъ, какъ нѣщо пукна между неговитѣ нокти.

— Умри, проклетнице! каза той самодоволно и тържествено напустна магазина.

Тѣй загина една отъ великитѣ артистки.

Азъ разбрахъ постѣпката на търговеца и се разкаяхъ, че видѣхъ въ нея нѣкаква простащина. Той бѣ схваналъ лѣжата на нѣмеца и неговата подигравка и злоупотрѣба съ довѣрчивостъта на публиката. Ето защо той му захвърли паритѣ на масата и натѣртно му каза да се прахосва оттукъ.